U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. M.,** zastoupeného **Mgr. Ondřejem Rejskem,** advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2011, č. j. OAM/257/ZA-ZA06-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 12. 2012, č. j. 29 Az 38/2011 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci stěžovatele, Mgr. Ondřeji Rejskovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2.400 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 4. 12. 2012, č. j. 29 Az 38/2011 - 40 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 12. 2011, č. j. OAM/257/ZA-ZA06-ZA14-2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 Azs 57/2012 – 4, stěžovatele prostřednictvím ustanoveného zástupce vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení předmětného usnesení doplnil blanketní kasační stížnost, a to zejména v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá v záhlaví označený rozsudek krajského soudu a o jaké konkrétní námitky směřující k uplatnění kasačních důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. se opírá. Stěžovatel byl zároveň poučen, že pokud ve stanovené lhůtě blanketní kasační

stížnost nedoplní, bude kasační stížnost odmítnuta ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výše uvedené usnesení bylo ustanovenému advokátovi doručeno dne 9. 1. 2013, což je zároveň den, kdy předmětné usnesení nabylo právní moci. Nejvyšší správní soud do dnešního dne neobdržel doplnění blanketní kasační stížnosti stěžovatele.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Skutečností určující počátek lhůty stanovené ustanovenému advokátovi soudem pro doplnění kasační stížnosti byl den doručení usnesení tohoto soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 Azs 57/2012 – 4, tomuto advokátovi, k němuž došlo dne 9. 1. 2013. Ve smyslu § 40 odst. 2 s. ř. s. tato lhůta uplynula v pondělí dne 11. 2. 2013, neboť den 9. 2 2013 (sobota), na který by konec lhůty připadl, byl dnem pracovního klidu.

Podle ustanovení § 106 odst. 3 nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání; tato lhůta může být soudem na včasnou žádost stěžovatele prodloužena, a to pouze z vážných důvodů a nejdéle o jeden měsíc. Jak vyplývá z výše uvedeného, lhůta pro doplnění kasační stížnosti, a tedy i pro podání žádosti o prodloužení této lhůty, uplynula 11. 2. 2013. Zástupce stěžovatele žádost o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti nepodal a ani kasační stížnost ve smyslu výše uvedeného usnesení tohoto soudu nedoplnil.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 s. ř. s. platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen. Veškeré tyto zákonné kroky byly, jak je patrno z výše uvedeného, učiněny.

Stěžovatelem podaná blanketní kasační stížnost nemá náležitosti požadované ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť zejména neobsahuje jediný tvrzený důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., ani z ní není patrné, jaká pochybení stěžovatel vytýká krajskému soudu, resp. v čem spatřuje nezákonnost či nesprávnost napadeného rozsudku.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel navzdory výzvě k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti tyto vady ve stanovené lhůtě ani později neodstranil, a nebyly tak splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s. pro projednání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud z těchto důvodů stěžovatelovu kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl. Zároveň byly naplněny i důvody pro odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele byl soudem ustanovený advokát, platí odměnu za zastupování a hotové výdaje stát (§ 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění s účinností do 31. 12. 2012, o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky, odměna za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti ze dne 27. 12. 2012 ve výši 2.100 Kč a dále podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč. Ustanovení zástupce soudu nedoložil, zda je plátcem DPH či nikoliv. Soud proto vycházel z předpokladu, že zástupce stěžovatele plátcem uvedené daně není. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2.400 Kč, která mu bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60ti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 28. března 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu